

567.648.000 segons

Avui faig 18 anys... La meua pregunta és: N'hi ha per tant? Per què aquest aniversari els meus pares m'han regalat una súper càmera si l'any passat em van regalar un llibre que ni tan sols m'he començat? Perquè els meus amics m'han fet una festa sorpresa quan normalment s'oblidaven de felicitar-me si no fos pel recordatori del *Facebook*? Per què tothom em diu que ja sóc tota una dona? Sincerament, no ho entenc. M'he aixecat igual que ahir, ni més alta ni més baixa, ni m'ha crescut el cabell ni se m'ha anat el granet que tenia al front.

Com no li trobo sentit he decidit aixecar-me del llit com cada dia, he esmorzat, m'he rentat les dents i he agafat l'autobús de sempre, el de dos quarts de set. He arribat a la classe d'història una mica tard, per variar, i les agulles del rellotge han anat corrent amb la lentitud d'un dia qualsevol. Mentre sentia el seu tic tac característic he començat a evadir-me de les paraules de la professora, he entrat en un estat de reflexió profunda i la meua mà ha començat a fer operacions sense gairebé adonar-me'n. 18 anys... això equival a 216 mesos, 6570 dies, 157680 hores, 9460800 minuts i 567648000 segons. Sembla mentida que mai hi hagués pensat. Per primer cop sento que la vida se'm escapa tan de pressa que no la puc controlar, que mai tindrè l'oportunitat de viure amb la mateixa intensitat, felicitat i alegria que he viscut la meua infància, que res es tornarà a repetir. Com puc estar aquí asseguda de braços creuats veient passar la vida davant dels meus nassos? No m'ho puc permetre. Si ja he viscut gairebé dues dècades en un obrir i tancar d'ulls, com de ràpid se'm passaran els anys que m'esperen? Sí, ara i aquí he decidit deixar de ser i existir simplement per començar a viure.

Una veu de sobte talla en sec els meus pensaments. - Clara, què em sents? – diu la professora. - Estem debatent sobre quina és la carrera que cada alumne escollirà quan acabeu el batxillerat, però ja veig que no deu ser gaire important per a tu... Ja saps què vols ser? - Felç, vull ser felç. – contesto decidida. – I sí senyora, no li dono importància, sap perquè? Perquè el temps no s'atura! Pareu de pensar en què fareu demà, d'aquí dues setmanes o l'any vinent! Per primera vegada a la vida crec que tinc una cosa ben clara: l'avui és el dia més important de la nostra vida. Potser és causalitat que sigui el meu aniversari, o potser no. Però el fet és que la meua veu interior s'ha despertat avui i em diu que he perdut massa temps aixecant-me un matí rere l'altre seguint una rutina establerta que no m'ha omplert com jo voldria. Així que demà no em penso aixecar del llit com cada dia, no esmorzaré el mateix, ni tan sols agafaré l'autobús de sempre. Assumiré més riscos i prendre decisions, no vull guiar-me per les normes

establertes, crearé les meves pròpies. Avui he fet un any més dels que tenia ahir i un menys dels que tindrè l'any que ve, però he après una cosa que mantindrè per sempre.